

UCHWAŁA Nr 109 RADY MINISTRÓW

z dnia 29 maja 1971 r.

w sprawie lokalizacji inwestycji.

Podstawą polityki rozmieszczenia sił wytwórczych są cele ogólnospołeczne wynikające z założeń ustrojowych gospodarki socjalistycznej. Od racjonalnego rozmieszczenia sił wytwórczych — kadr kwalifikowanych i środków produkcji — zależy prawidłowy rozwój gospodarki narodowej.

W związku z tym polityka lokalizacyjna na lata 1971—1975 i dalsze lata powinna uwzględniać:

- optymalne wykorzystanie bogactw naturalnych i innych warunków geofizycznych oraz zainwestowanego majątku narodowego,
- potrzebę harmonijnego i bardziej intensywnego rozwoju gospodarki narodowej, preferującego dziedziny i branże będące nośnikami postępu technicznego i ekonomicznego,
- potrzebę zmniejszania dysproporcji w rozwoju między poszczególnymi regionami kraju

oraz w wyniku tego dalsze podnoszenie poziomu kulturalnego i warunków socjalno-bytowych ludności.

W polityce lokalizacji sił wytwórczych ważną rolę odgrywają stosunki ludnościowe. W związku z tym konieczne jest dążenie do lokalizowania nowych obiektów przemysłowych o swobodnych warunkach lokalizacji na terenach o wysokim przyroście zasobów siły roboczej oraz kontynuowanie ekonomicznie uzasadnionych przedsięwzięć dotyczących deglomeracji wielkich miast i regionów wysoko uprzemysłowionych.

W regionach wysoko uprzemysłowionych, które charakteryzuje trwały deficyt siły roboczej, należy przede wszystkim przeznaczać nakłady inwestycyjne na modernizację i rekonstrukcję istniejących zakładów przemysłowych oraz na modernizację pracochłonnych i uciążliwych procesów produkcyjnych. Dlatego:

- produkcja prosta a także pracochłonna powinna być ograniczana i przenoszona poza tereny o wielkiej aglomeracji,
- na terenach, gdzie występuje znaczny przyrost wolnej siły roboczej, należy organizować filie zakładów przemysłowych.

Natomiast rozwój nowych zdolności wytwórczych wysoko specjalizowanych, wymagających wysoko kwalifikowanych kadr oraz zaplecza naukowego i technicznego, powinien następować w ośrodkach dysponujących taką kadrą i zapleczem.

Przy występujących dysproporcjach w terenowym rozmieszczeniu zasobów siły roboczej rozwój gospodarki narodowej wymaga programowania optymalnych przemieszczeń ludności przez organizowanie dojazdów do pracy na tereny, na których występuje deficyt siły roboczej (tzw. migracja wahadłowa), oraz stałej migracji na tereny o dużym wroście zatrudnienia. Przy rozwiązywaniu tego zagadnienia powinny być brane pod uwagę następujące warunki:

- czas dojazdów nie powinien przekraczać w zasadzie 45 minut,
- zakłady pracy w dużych ośrodkach miejskich, w których praca zorganizowana jest na kilka zmian, powinny opierać się w zasadzie na miejscowej sile roboczej, a dojazdy do pracy powinny być ograniczane.

W pracach nad racjonalnym rozmieszczeniem inwestycji konieczne jest:

- stosowanie zasady rozwiązań wariantowych opartych na analizie istniejącego potencjału oraz na tle planów rozwoju i modernizacji branży; w razie gdy porównanie kilku wariantów lokalizacyjnych wykazuje podobieństwo warunków, należy wybierać warianty przewidujące lokalizację na terenach słabiej gospodarczo rozwiniętych,
- szerokie stosowanie rachunku efektywności ekonomicznej, przedstawiającego analizę kosztów inwestycji, zwłaszcza kosztów budowy danego zakładu oraz kosztów eksploatacji w skali rocznej przy uwzględnieniu warunków geofizycznych i infrastrukturalnych w analizowanych wariantach lokalizacyjnych.

Poza efektywnością mierzoną wskaźnikami ekonomicznymi polityka lokalizacyjna musi uwzględniać czynniki społeczno-polityczne, związane z lokalizacją inwestycji, a zwłaszcza:

- podnoszenie poziomu gospodarczego regionów niedostatecznie gospodarczo rozwiniętych, a przez to tworzenie warunków do bardziej równomiernego podziału dochodu narodowego,
- możliwie pełne zatrudnienie nierównomiernie przyrastających zasobów siły roboczej,
- wzmoczenie aktywizacji terenów szczególnie ważnych z punktu widzenia politycznego,
- ochronę regionów i ośrodków przeznaczonych dla celów leczniczo-rekreacyjnych.

Grunty rolne wymagają zdecydowanej ochrony przed zajmowaniem ich na cele nierolnicze. Koszty związane z uzyskaniem terenu pod budowę inwestycji oraz straty społeczne w ciągu okresu amortyzacji zakładu wynikające z zajęcia dla przemysłu terenów, mierzone wzrastającą wartością produkcji rolniczej, powinny być uwzględniane w analizach ekonomicznych lokalizacji.

W celu zapewnienia realizacji wyżej omówionych kierunków polityki lokalizacyjnej Rada Ministrów uchwala, co następuje:

Rozdział I.

Podstawowe zasady polityki lokalizacyjnej.

§ 1. Polityka lokalizacji inwestycji ma na celu racjonalne rozmieszczenie sił wytwórczych i urządzeń usługowych w kraju oraz zapewnienie inwestycjom korzystnych warunków realizacji i eksploatacji przez:

- 1) kontynuowanie procesu dalszej industrializacji kraju z równoczesnym dążeniem do bardziej równomiernego rozmieszczenia sił wytwórczych i wyrównywania występujących jeszcze dysproporcji w rozwoju poszczególnych regionów,
- 2) realizację kierunków intensywnego i harmonijnego rozwoju potencjału gospodarczego kraju.

§ 2. Wiodącym czynnikiem rozwoju sił wytwórczych są zasoby siły roboczej, których zróżnicowany pod względem

wielkości przyrost w przekroju terenowym wymaga elastycznego działania. W związku z tym konieczne jest:

- 1) lokalizowanie nowych miejsc pracy na terenach o stosunkowo wysokim przyroście siły roboczej,
- 2) kontynuowanie ekonomicznie uzasadnionych przedsięwzięć w zakresie deglomeracji wielkich miast i regionów wysoko uprzemysłowionych, w których występuje trwały deficyt siły roboczej.

§ 3. 1. Rozwój przemysłu w miastach wyłączonych z województw oraz w regionach wysoko uprzemysłowionych, tj. na terenach Górnośląskiego Okręgu Przemysłowego, Rybnickiego Okręgu Węglowego, Bielskiego Okręgu Przemysłowego, Warszawskiego Zespołu Miejskiego, Zespołu Miast Gdańsk — Gdynia i Zespołu Miast Bydgoszcz — Toruń — Włocławek, powinien zapewniać w szczególności:

- 1) maksymalne wykorzystanie istniejącego potencjału produkcyjnego za pomocą wydatnego zwiększenia wskaźników zmianowości pracy i innych metod intensyfikacji,
- 2) rozwijanie produkcji w zakładach przemysłowych wysoko specjalizowanych, wymagających kwalifikowanej siły roboczej oraz zaplecza naukowego i technicznego,
- 3) koncentrację i specjalizację produkcji przez przeznaczanie środków inwestycyjnych przede wszystkim na intensyfikację, automatyzację i modernizację procesów produkcyjnych.

2. W miastach i okręgach wymienionych w ust. 1 mogą być podejmowane:

- 1) inwestycje, których celem jest wydobycie bogactw naturalnych,
- 2) inwestycje, których realizacja w tych okręgach jest konieczna z uwagi na warunki geofizyczne,
- 3) budowa zakładów przemysłowych, których wyspecjalizowana produkcja wymaga zatrudnienia wysoko kwalifikowanej kadry robotniczej i inżynierskiej,
- 4) budowa zakładów produkcyjno-usługowych oraz zakładów pracy nakładczej ściśle związanych z zaspokajaniem potrzeb ludności regionu,
- 5) budowa zakładów przemysłowych spółdzielczości inwalidzkiej,
- 6) budowa zakładów przemysłowych zapewniających miejsca pracy dla lokalnych nadwyżek kobiecej siły roboczej.

3. W celu optymalnego wykorzystania kwalifikowanych kadr w miastach i okręgach wymienionych w ust. 1 należy ograniczać produkcję prostą i pracochłonną i przenosić ją na tereny słabo uprzemysłowione oraz rozszerzać kooperację z zakładami położonymi na tych terenach.

4. Zakłady przemysłowe istniejące w wielkich aglomeracjach przemysłowo-miejskich mogą — po wykorzystaniu rezerw w zakładzie macierzystym — tworzyć filie na terenach o niskim stopniu uprzemysłowienia, a posiadających znaczne zasoby siły roboczej, kierując się przy tym rachunkiem efektywności ekonomicznej.

§ 4. 1. Polityka lokalizacyjna na lata 1971—1975 powinna uwzględniać w najszerszym zakresie wnioski wynikające z analizy istniejącego rozmieszczenia sił wytwórczych, a zwłaszcza stopnia zainwestowania w przemyśle oraz posiadania wyszkolonych kadr — w kierunku wykorzystania silnie rozwiniętych tradycyjnych ośrodków przemysłowych. Pełne wykorzystanie sił wytwórczych w tych ośrodkach powinno zapewnić lepszą opłacalność poniesionych nakładów inwestycyjnych i umożliwić szybsze osiągnięcie projektowanych zdolności produkcyjnych i planowanych efektów.

2. Lokalizacja budownictwa mieszkaniowego w latach 1971—1975 powinna być podporządkowana konieczności zaspokojenia w pierwszej kolejności potrzeb mieszkaniowych związanych z rozwojem produkcji i powinna się opierać na

analizie aktualnych potrzeb zakładów przemysłowych w tym zakresie w celu zapewnienia budownictwa mieszkaniowego dla pracowników, którzy będą zatrudnieni na drugiej i trzeciej zmianie.

3. Decyzje dotyczące lokalizacji inwestycji, podejmowane przez centralne i terenowe organy planowania gospodarczego, powinny być zgodne z ustaleniami, omówionymi w ust. 1 i 2, i jednocześnie uwzględniać założenia perspektywicznego rozwoju społeczno-gospodarczego kraju i poszczególnych jego regionów.

§ 5. 1. Zakłady przemysłowe o swobodnej lokalizacji, tj. nie związane warunkami geofizycznymi, powinny być lokalizowane przede wszystkim w miastach średniej wielkości (w zasadzie powyżej 10 tys. mieszkańców), posiadających szczególnie korzystne warunki lokalizacyjne i rozwojowe rezerw siły roboczej oraz możliwości dostosowania istniejącego szkolnictwa zawodowego do potrzeb lokalizowanych zakładów.

2. W razie gdy analiza dwóch lub więcej wariantów lokalizacyjnych inwestycji wykazuje równe lub zbliżone warunki w zakresie efektywności budowy i eksploatacji, należy wybrać wariant przewidujący lokalizację na terenach słabo gospodarczo rozwiniętych.

§ 6. 1. Rozwój małych miast i osiedli powinien następować przede wszystkim w drodze:

- 1) rozwijania usług dla rolnictwa i jego technicznego zaplecza,
- 2) budowy mniejszych zakładów przemysłowych, w tym również zakładów filialnych i kooperacyjnych,
- 3) rozwijania bazy turystyczno-usługowej w miejscowościach położonych na szlakach turystycznych oraz w rejonach o walorach krajoznawczych i wypoczynkowych.

2. W małych miastach i na ich zapleczu należy lokalizować zakłady przemysłu terenowego w celu wykorzystania lokalnych nadwyżek siły roboczej oraz miejscowych rezerw surowcowych.

3. Zakłady przemysłu terenowego zarówno państwowego, jak i spółdzielczego, należy lokalizować głównie w słabo uprzemysłowionych miastach, liczących w zasadzie poniżej 10 tys. mieszkańców.

§ 7. 1. Lokalizacja inwestycji powinna być uzasadniona kompleksowym rachunkiem efektywności ekonomicznej.

Rachunek ten powinien przede wszystkim uwzględniać:

- 1) czynniki mające wpływ na kształtowanie warunków i kosztów realizacji i eksploatacji inwestycji,
- 2) przewidywane skutki w dziedzinie kształtowania infrastruktury i innych elementów o charakterze terenowym.

2. Poza efektywnością mierzoną wskaźnikami ekonomicznymi należy w szerokim zakresie uwzględniać czynniki społeczno-polityczne, a zwłaszcza:

- 1) konieczność podnoszenia poziomu gospodarczego regionów niedostatecznie gospodarczo rozwiniętych,
- 2) potrzebę zatrudnienia przyrastających zasobów siły roboczej,
- 3) wyrównywanie dysproporcji w poziomie życia ludności.

3. Przewodniczący Komisji Planowania przy Radzie Ministrów ustali w ciągu dwóch miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej uchwały zasady kompleksowego rachunku efektywności ekonomicznej lokalizacji inwestycji.

4. Przewodniczący Komisji Planowania przy Radzie Ministrów oraz właściwi ministrowie (kierownicy urzędów centralnych) zapewnią przeszkolenie służb zajmujących się problematyką lokalizacji inwestycji w resortach i prezydiach rad narodowych w zakresie stosowania rachunku efektywności ekonomicznej lokalizacji.

5. W analizach lokalizacyjnych należy również uwzględniać:

- 1) obowiązek ochrony gruntów rolnych dobrej jakości przed zajmowaniem ich na cele nie związane z produkcją rolniczą, a także ochrony lasów i gruntów leśnych,
- 2) obowiązek ochrony powierzchniowych i podziemnych zasobów wód oraz powietrza atmosferycznego przed wszelkiego rodzaju zanieczyszczeniami,
- 3) warunki zaopatrzenia w wodę i odprowadzania ścieków,
- 4) konieczność ochrony warunków sanitarnych i zdrowotnych ludności, a w szczególności wielkich skupisk miejskich, ośrodków i terenów leczniczo-rekreacyjnych, parków narodowych oraz innych walorów środowiska przyrodniczego,
- 5) względy obronne.

§ 8. 1. Resorty i prezydium rad narodowych, kierując się potrzebą obniżania nakładów inwestycyjnych i zmniejszania kosztów eksploatacyjnych lokalizowanych inwestycji, powinny dążyć do scalania inwestycji (obiektów inwestycyjnych) kilku inwestorów na jednym terenie (lub nawet pod jednym dachem) oraz realizacji tych przedsięwzięć jako inwestycji wspólnych na podstawie obowiązujących w tym zakresie przepisów.

2. Blokowanie i kojarzenie inwestycji oraz ich realizacja w formie inwestycji wspólnych powinny dotyczyć:

- 1) zakładów lub obiektów przemysłowych bądź usługowych tych samych lub pokrewnych albo różnych branż,
- 2) obiektów i urządzeń związanych z obsługą działalności podstawowej jednostek gospodarczych,
- 3) obiektów i urządzeń socjalno-kulturalnych,
- 4) obiektów o charakterze administracyjnym, handlowym, usługowym itp.

Rozdział II.

Tryb ustalania lokalizacji inwestycji.

§ 9. 1. Ustalenia lokalizacji wymagają:

- 1) inwestycje polegające na budowie nowych zakładów przemysłowych, filii zakładów przemysłowych oraz inwestycje o charakterze odtworzeniowym,
- 2) inwestycje nieprzemysłowe wymienione w § 12,
- 3) inwestycje polegające na rozbudowie istniejących zakładów produkcyjnych i usługowych o wartości kosztorysowej robót budowlano-montażowych ponad 20 mln zł, a także inwestycje poniżej tej wartości, jeżeli powodują zapotrzebowanie na dodatkowy teren bądź powiększenia lub tworzenia strefy ochronnej, jak również inwestycje powodujące wzrost zatrudnienia o ponad 100 osób.

2. Nie wymagają ustalenia lokalizacji inwestycje w istniejących zakładach produkcyjnych i usługowych, mające charakter rekonstrukcyjno-modernizacyjny, jeżeli nie powodują zajęcia dodatkowego terenu bądź przyrostu zatrudnienia, pod warunkiem uzgodnienia z właściwymi organami koordynacji terenowej inwestycji zakresu inwestycji towarzyszących lub wspólnych.

3. Nie wymagają ustalenia lokalizacji inwestycje objęte terenowym planem gospodarczym, realizowane na terenie miast wyłączonych z województw.

§ 10. Podstawę do ustalenia lokalizacji inwestycji stanowią:

- 1) zasady polityki lokalizacyjnej ustalone w niniejszej uchwale,
- 2) plany resortowe, dotyczące koncepcji rozwojowych w układzie branżowym,
- 3) perspektywiczne plany rozwoju gospodarki narodowej lub materiały do tych planów,

- 4) dane wynikające z bilansów siły roboczej, kadr kwalifikowanych oraz rozwoju szkolnictwa zawodowego zasadniczego i średniego, a także szkół wyższych,
- 5) plany zagospodarowania przestrzennego (krajowe, regionalne i miejscowe) oraz wyznaczone tereny budowlane na wsi,
- 6) materiały analityczne, uzasadniające efektywność rozwiązań w zakresie realizacji i eksploatacji inwestycji w danych warunkach,
- 7) opinie i postulaty zainteresowanych właściwych organów.

§ 11. Prezydium Rządu na wniosek Przewodniczącego Komisji Planowania przy Radzie Ministrów ustala lokalizację:

- 1) inwestycji o wyjątkowej wadze dla całości gospodarki narodowej,
- 2) inwestycji, co do której powstała rozbieżność stanowisk pomiędzy zainteresowanym ministerstwem a Komisją Planowania przy Radzie Ministrów.

§ 12. 1. Komisja Planowania przy Radzie Ministrów na wniosek właściwego organu naczelnego (centralnego) inwestora oraz na podstawie opinii prezydium właściwej wojewódzkiej rady narodowej oraz innych zainteresowanych instytucji i własnych analiz ustala lokalizację następujących inwestycji:

- 1) nowych i odtworzeniowych zakładów przemysłowych oraz filii przedsiębiorstw przemysłowych realizowanych przez jednostki objęte planowaniem centralnym z wyjątkiem inwestycji, dla których lokalizację ustalają wojewódzkie lub powiatowe komisje planowania gospodarczego (ust. 3—7),
- 2) gazociągów i rurociągów produktów naftowych o znaczeniu ogólnokrajowym i międzyregionalnym,
- 3) linii kolejowych o długości powyżej 50 km i autostrad,
- 4) linii elektroenergetycznych o znaczeniu międzyregionalnym i ogólnokrajowym 220 kV i powyżej,
- 5) inwestycji wodnych o znaczeniu międzyregionalnym,
- 6) lotnisk cywilnych, portów morskich i śródlądowych,
- 7) linii telekomunikacyjnych między wojewódzkimi węzłami telekomunikacyjnymi oraz o charakterze tranzytowym,
- 8) stacji radiowych i telewizyjnych,
- 9) szkół wyższych i instytutów naukowo-badawczych,
- 10) inwestycji budownictwa specjalnego w zakresie obronności kraju,
- 11) inwestycji w istniejących zakładach produkcyjnych i usługowych objętych planowaniem centralnym, powodujących docelowo przyrost zatrudnienia przekraczający 1000 osób lub których wartość kosztorysowa przekracza 250 mln zł.

2. Komisja Planowania przy Radzie Ministrów może upoważnić właściwą wojewódzką (miejską) komisję planowania gospodarczego do ustalenia lokalizacji niektórych indywidualnie określonych inwestycji spośród wymienionych w ust. 1.

3. Wojewódzkie komisje planowania gospodarczego na wniosek organów wymienionych w § 13 ust. 1 pkt 2 oraz opierające się na własnych analizach, a także na opiniach zainteresowanych jednostek ustalają lokalizację następujących inwestycji:

- 1) nowych i odtworzeniowych zakładów przemysłowych oraz filii przedsiębiorstw przemysłowych, realizowanych przez jednostki objęte planowaniem centralnym, o zatrudnieniu docelowym poniżej 500 osób,
- 2) nowych zakładów produkcyjnych i usługowych drobnej wytwórczości i spółdzielczych objętych planowaniem centralnym,
- 3) nowych zakładów produkcyjnych i usługowych objętych planowaniem terenowym,

- 4) inwestycji polegających na rozbudowie istniejących zakładów produkcyjnych i usługowych objętych planowaniem centralnym, nie zastrzeżonych do kompetencji Komisji Planowania przy Radzie Ministrów,
- 5) kopalni, łoczn i rozkładni gazu ziemnego oraz rozlewni i mieszalni gazu płynnego,
- 6) gazociągów i rurociągów produktów naftowych o znaczeniu wojewódzkim lub regionalnym,
- 7) grupowych wodociągów i grupowych oczyszczalni ścieków,
- 8) linii elektroenergetycznych o napięciu od 30 kV do 220 kV o znaczeniu wojewódzkim lub regionalnym,
- 9) inwestycji wodnych, z wyjątkiem inwestycji o znaczeniu międzyregionalnym,
- 10) urządzeń melioracji podstawowych,
- 11) rolniczych i leśnych zakładów doświadczalnych szkół wyższych i instytutów naukowych,
- 12) przemysłowych tuczarni trzody chlewnej i drobiu,
- 13) linii kolejowych do 50 km oraz bocznic przemysłowych, z wyjątkiem bocznic i łącznic w granicach obszaru kolejowego,
- 14) dróg państwowych,
- 15) stałych baz zaplecza technicznego budownictwa, przedsiębiorstw transportu samochodowego oraz baz materiałowych i magazynów hurtowych,
- 16) hoteli i moteli oraz ośrodków campingowych,
- 17) szkół zawodowych i ogólnokształcących stopnia licealnego oraz specjalnych zakładów wychowawczych,
- 18) teatrów, domów kultury i kin,
- 19) szpitali,
- 20) obiektów służby weterynaryjnej o znaczeniu ponadpowiatowym,
- 21) trwałych obiektów sportowych wolno stojących,
- 22) sanatoriów, domów wczasowych oraz ośrodków turystyczno-wypoczynkowych,
- 23) inwestycji wymienionych w ust. 7 pkt 4 i 5 o wartości kosztorysowej powyżej 10 mln zł.

4. W wypadkach uzasadnionych lokalnymi warunkami prezydium wojewódzkich rad narodowych mogą rozszerzyć zakres ustalania lokalizacji inwestycji o:

- 1) osiedlowe budownictwo mieszkaniowe poza granicami miast,
- 2) budownictwo administracyjne.

5. Prezydium wojewódzkich rad narodowych mogą określić, czy i w jakich wypadkach ustalenie lokalizacji inwestycji wymienionych w ust. 2 i 3 wymaga uprzedniego zatwierdzenia przez te prezydium.

6. Wojewódzkie komisje planowania gospodarczego mogą upoważnić właściwe powiatowe komisje planowania gospodarczego do ustalenia lokalizacji niektórych indywidualnie określonych inwestycji spośród wymienionych w ust. 3.

7. Powiatowe komisje planowania gospodarczego na wniosek organów wymienionych w § 13 ust. 1 pkt 3 oraz opierając się na własnych analizach i opiniach zainteresowanych jednostek ustalają lokalizację następujących inwestycji:

- 1) inwestycji polegających na rozbudowie istniejących zakładów produkcyjnych i usługowych objętych planowaniem terenowym,
- 2) ośrodków gospodarczych państwowych gospodarstw rolnych,
- 3) zakładów mechanizacji rolnictwa,
- 4) piekarni, masarni, wytwórni wód gazowych, zakładów wytwórczo-usługowych kółek rolniczych i rolniczych spółdzielni produkcyjnych, usługowych mieszalni pasz, wolno stojących pawilonów usługowych, betoniarni, żwirowni, zakładów polowego wypалу cegły o wartości kosztorysowej do 10 mln zł,

- 5) pawilonów handlowych wolno stojących, zakładów gastronomicznych poza osiedlami mieszkaniowymi, sklepów wiejskich, baz materiałowych gminnych spółdzielni „Samopomoc Chłopska” — o wartości kosztorysowej do 10 mln zł,
- 6) wodociągów wiejskich wraz z ujęciami wody,
- 7) linii elektroenergetycznych do 30 kV dla potrzeb elektryfikacji wsi,
- 8) zlewni mleka,
- 9) remiz strażackich,
- 10) obiektów służby weterynaryjnej o zasięgu powiatowym,
- 11) szkół podstawowych, przedszkoli i ośrodków zdrowia nie objętych osiedlowym budownictwem mieszkaniowym,
- 12) inwestycji realizowanych na wsi na potrzeby kultury i sportu,
- 13) dróg lokalnych.

8. Prezydium powiatowych rad narodowych mogą określić, czy i w jakich wypadkach ustalenie lokalizacji inwestycji wymienionych w ust. 6 i 7 wymaga uprzedniego zatwierdzenia przez te prezydium.

§ 13. 1. Wnioski o ustalenie lokalizacji inwestycji przedstawiają:

- 1) w sprawach należących do kompetencji Komisji Planowania przy Radzie Ministrów — organ naczelny (centralny) inwestora,
- 2) w sprawach należących do kompetencji wojewódzkich komisji planowania gospodarczego — właściwe zjednoczenie (jednostka równorzędna),
- 3) w sprawach należących do kompetencji powiatowych komisji planowania gospodarczego — jednostki bezpośrednio nadrzędne inwestora.

2. Jednostki wymienione w ust. 1 są odpowiedzialne za pełną zgodność przedstawianych przez siebie wniosków o ustalenie lokalizacji inwestycji z zasadami polityki lokalizacyjnej, zawartymi we wstępie i w rozdziale I niniejszej uchwały.

3. Jednostki wymienione w ust. 1 są współodpowiedzialne wraz z organami, które podjęły decyzję o ustaleniu lokalizacji inwestycji na ich wniosek i w uzgodnieniu z nimi, za ekonomiczną i społeczną zasadność i celowość tej decyzji.

§ 14. 1. Przewodniczący Komisji Planowania przy Radzie Ministrów:

- 1) będzie informował Prezydium Rządu w okresach kwartalnych o podjętych przez Komisję Planowania przy Radzie Ministrów decyzjach lokalizacyjnych,
- 2) raz w roku będzie przedkładał Prezydium Rządu ocenę przewidywanych zmian w rozwoju gospodarczym województw w wyniku podjętych decyzji lokalizacyjnych.

2. Informacje o podjętych decyzjach lokalizacyjnych na zasadzie ustaleń zawartych w ust. 1 przedstawiają:

- 1) Komisji Planowania przy Radzie Ministrów — wojewódzkie komisje planowania gospodarczego,
- 2) wojewódzkim komisjom planowania gospodarczego — powiatowe komisje planowania gospodarczego.

§ 15. 1. Na podstawie przedstawionego wniosku lokalizacyjnego oraz dokonanych uzgodnień właściwe organy wymienione w § 12 podejmują decyzję o ustaleniu lokalizacji inwestycji.

2. Decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji określa podstawowe dane charakteryzujące inwestycję oraz miejsce wykonania zamierzonej inwestycji przez wskazanie miejscowości (osiedle, gromada, miasto, powiat), a w zakresie inwestycji liniowych przez wskazanie ogólnego przebiegu trasy, z wymienieniem miejscowości krańcowych i ważniejszych pod względem gospodarczym miejscowości na trasie.

3. Decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji powinna również zawierać postanowienia koordynacyjne, dotyczące obowiązków stron w zakresie realizacji inwestycji towarzyszących.

§ 16. 1. Decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji traci ważność:

- 1) jeżeli w toku opracowania założeń techniczno-ekonomicznych inwestycji nastąpi istotna zmiana pierwotnych podstaw, na których lokalizacja została ustalona, a w szczególności w razie zwiększenia o ponad 20% stanu zatrudnienia lub nakładów inwestycyjnych albo w razie zasadniczej zmiany rejonów zaopatrzenia w surowce, kierunków kooperacji i rynków zbytu,
- 2) w razie nierozpoczęcia realizacji inwestycji w ciągu 5 lat od daty podjęcia decyzji o ustaleniu lokalizacji.

2. Inwestor może wystąpić o przedłużenie ważności decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji, jeżeli uzasadni swoje wystąpienie ważnymi względami.

3. Decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji nie jest równoznaczna z wprowadzeniem inwestycji do planu inwestycyjnego.

Rozdział III.

Przepisy końcowe.

§ 17. Zasady i tryb ustalania lokalizacji inwestycji budownictwa specjalnego w zakresie obronności kraju określają odrębne przepisy.

§ 18. 1. Ilekroć w niniejszej uchwale jest mowa o prezydium wojewódzkich rad narodowych i wojewódzkich komisjach planowania gospodarczego, należy przez to rozumieć również prezydium rad narodowych miast wyłączonych z województw i miejskie komisje planowania gospodarczego.

2. Ilekroć w niniejszej uchwale jest mowa o prezydium powiatowych rad narodowych i powiatowych komisjach planowania gospodarczego, należy przez to rozumieć również prezydium miejskich rad narodowych i miejskie komisje planowania gospodarczego miast stanowiących powiaty.

§ 19. Przewodniczący Komisji Planowania przy Radzie Ministrów, opierając się na przepisach niniejszej uchwały, określi szczegółowy tryb przedstawiania wniosków oraz ustalania lokalizacji inwestycji.

§ 20. W związku z przepisami uchwały nr 48 Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 28 lutego 1969 r. w sprawie zakresu działania i zadań Partyjno-Rządowej Komisji do Spraw Ograniczenia Wzrostu Zatrudnienia w m.st. Warszawie dopuszcza się stosowanie odrębnego trybu ustalania lokalizacji inwestycji na terenie m.st. Warszawy, określonego uchwałą Prezydium Rady Narodowej m.st. Warszawy nr 46/306 z dnia 21 lipca 1970 r. o wprowadzeniu instrukcji w sprawie trybu przygotowywania i wydawania decyzji o lokalizacji inwestycji na terenie m.st. Warszawy, ustalania linii rozgraniczających oraz zatwierdzania planów realizacyjnych.

§ 21. Traci moc uchwała nr 354 Rady Ministrów z dnia 19 listopada 1962 r. w sprawie lokalizacji ogólnej inwestycji (Monitor Polski Nr 82, poz. 385).

§ 22. W uchwale nr 118 Rady Ministrów z dnia 4 lipca 1969 r. w sprawie terenowej koordynacji inwestycji oraz realizacji inwestycji towarzyszących i wspólnych (Monitor Polski Nr 31, poz. 227):

- 1) skreśla się ust. 4 i 5 w § 5, ust. 1 i 2 w § 6 oraz § 7,
- 2) § 8 otrzymuje brzmienie:

„§ 8. Opierając się na ustaleniach koordynacyjnych w zakresie inwestycji wspólnych i towarzyszących wraz z określeniem wysokości udziału inwestora w kosztach budowy lub przebudowy urządzeń wymienionych w § 14 ust. 1 pkt 2 inwestorzy zawierają odpowiednie umowy z organami rad narodowych lub inwestorem zastępczym w sprawie inwestycji wspólnych oraz dokonują szczegółowych uzgodnień w zakresie inwestycji towarzyszących.”

§ 23. Wykonanie uchwały porucza się Przewodniczącemu Komisji Planowania przy Radzie Ministrów, ministrom (kierownikom urzędów centralnych) oraz prezydium wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw).

§ 24. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *P. Jaroszewicz*

199

UCHWAŁA Nr 110 RADY MINISTRÓW

z dnia 29 maja 1971 r.

w sprawie zasad i trybu ustalania cen artykułów i usług pochodzących z importu oraz artykułów i usług przeznaczonych na eksport.

Na podstawie art. 2 dekretu z dnia 3 czerwca 1953 r. o ustalaniu cen, opłat i stawek taryfowych (Dz. U. Nr 31, poz. 122) Rada Ministrów uchwala, co następuje:

Rozdział I

Przepisy ogólne.

§ 1. 1. Uchwała określa zasady i tryb ustalania cen artykułów i usług pochodzących z importu oraz artykułów i usług przeznaczonych na eksport.

2. Ilekroć w dalszych paragrafach uchwały jest mowa:

- 1) o importowej cenie transakcyjnej — należy przez to rozumieć dewizową cenę zakupu na warunkach franco granica polska lub CIF port polski, przeliczoną na złote według obowiązujących przeliczników;
- 2) o eksportowej cenie transakcyjnej — należy przez to rozumieć dewizową cenę sprzedaży na warunkach franco granica polska lub FOB port polski, przeliczoną na złote według obowiązujących przeliczników;
- 3) o cenach cennikowych (stałych) — należy przez to rozumieć ceny podane w cennikach (lub w poszczególnych